

[Finansministeren]

Forslag til lov om tilskud til Grønlands hjemmestyre.

(Lovforslag nr. L 13).

Med lovforslaget søger regeringen en videreførelse af tilskuddet til Grønlands hjemmestyre. Som ved tidligere tilskudslove foreslås en fastsættelse af tilskuddet for en 3-årig periode. Den hidtidige årlige reguleringsprocent af tilskuddet svarende til den gennemsnitlige pris- og lønregulering på statens driftsbudget foreslås videreført uændret.

Som en administrativ forenkling foreslås tilskuddet til de grønlandske kommuner, der i 1990 udgør 13,1 mio. kr., overført til Grønlands hjemmestyre, der videreudbetaler tilskuddet til de enkelte kommuner.

Endelig foreslås der i lovforslaget en bemyndigelse til finansministeren til forhøjelse af tilskuddet til hjemmestyret, hvis der træffes beslutning om overførsel af yderligere opgaver til hjemmestyret. En sådan forhøjelse vil ske med et beløb svarende til statens besparelse ved overførslen.

I lovforslaget er foreslået en regulering af tilskudsgrundlaget som følge af hjemmestyrets overtagelse af nye opgaver. Endvidere foreslås det, at de tidligere reguleringer af tilskudsgrundlaget på baggrund af beregnede udgiftsmæssige konsekvenser for de tidligere overtagne områder som følge af befolkningens udvikling og andre objektive faktorer afskaffes. I stedet foreslås en bloktilskudsforhøjelse på 15,0 mio. kr.

Udkast til lovforslaget blev behandlet i Grønlands Landsting den 2. maj 1990 og fik her tilslutning fra samtlige partier.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje Ting.

Justitsministeren (Engell):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om international fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser m.v. (Internationale børnebortførelser).

(Lovforslag nr. L 14).

Den foreslåede nye lov har til formål at gennemføre to internationale konventioner i dansk ret: Europarådskonventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om forældre-

myndighed og Haagerkonventionen om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser. De nævnte konventioner er fra 1980, og de er ratificeret af en lang række lande, herunder af Norge og Sverige.

Formålet med lovforslaget er dobbelt, dels at begrænse forekomsten af de ulykkelige situationer, hvor den ene af forældrene fjerner børnene fra det land, hvor de hidtil har boet, dels at få bragt flest muligt bortførte børn tilbage.

Det problem, den foreslåede lov vedrører, er meget alvorligt, selv om det heldigvis ikke optræder særlig ofte. De internationale børnebortførelser er følelsesmæssigt meget belastende både for barnet og for den af forældrene, hvis barn bliver fjernet. I de fleste tilfælde har de danske myndigheder meget begrænsede muligheder for at hjælpe i sager af denne art. Situationen er jo den, at en dansk afgørelse om forældremyndighedsspørgsmålet eller om samværsret ikke på nuværende tidspunkt har nogen retsvirkninger i udlandet, når vi ser bort fra Norge og Sverige.

Ved at ratificere de to konventioner sikrer vi, at danske afgørelser om forældremyndighed og samværsret får virkning i de andre lande, som har tiltrådt konventionerne. Til gengæld må vi være parate til at acceptere, at udenlandske afgørelser vil skulle anerkendes og fuldbyrdes her i landet.

Jeg vil dog fremhæve, at begge konventioner åbner mulighed for, at en stat i særlige tilfælde kan nægte at tilbagegive et barn, der er blevet bortført, hvis det er åbenbart, at en tilbagegivelse vil være i strid med, hvad der er bedst for barnet. Afgørelsen herom træffes af domstolene efter et konkret skøn i hvert enkelt tilfælde. Der må i denne forbindelse tages hensyn til alle omstændigheder, herunder især barnets alder, omstændighederne ved bortførelsen samt bortførelsens tidsmæssige udstrækning.

Som nævnt vil Danmarks tilslutning til de to konventioner kun få betydning i forhold til de andre lande, der har tiltrådt konventionerne. Det er der imidlertid en række lande som ikke har, og en stor del af de børn, der bliver bortført her fra landet, bliver desværre bragt til lande, som ikke har tiltrådt konventionerne, og som heller ikke har taget skridt til at gøre det. Lovforslaget indeholder imidlertid en bestemmelse, der giver mulighed for indgåelse af aftaler om anerkendelse og fuldbyrdelse af forældre-

[Justitsministeren]

myndighedsafgørelser eller om tilbagegivelse af børn mellem Danmark og stater, der ikke har tilsluttet sig konventionerne. Vi vil naturligvis bestræbe os for at indgå sådanne aftaler, i det omfang det er muligt.

Lovforslaget indebærer en ændring af myndighedsloven, således at det vil kræve enighed mellem forældremyndighedens indehavere, hvis et barn skal rejse til udlandet på et tidspunkt, hvor der er uenighed mellem forældrene om, hvem af dem der skal have forældremyndigheden over barnet. Endvidere indebærer lovforslaget en ændring af straffeloven, således at det i den forannævnte situation vil være strafbart at bringe barnet til udlandet eller ulovligt tilbageholde det dér, også selv om handlingen foretages af en af forældremyndighedsindehaverne.

En gennemførelse af lovforslaget vil desuden forbedre mulighederne for, at forældre, der bor i hver sit land, kan få samværsret med deres børn. I dag er de danske myndigheder meget tilbageholdende med at tillade, at samværsret udøves i udlandet, navnlig af frygt for at barnet ikke bringes tilbage. Når Danmark har ratificeret konventionerne, vil man imidlertid i videre omfang kunne give tilladelse hertil. Derved kan vi bidrage til, at børn – også efter forældrenes skilsmisse – har både en mor og en far.

Idet jeg henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg tillader mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af aktieafgiftsloven.
(Lovforslag nr. L 15).

Ifølge aktieafgiftsloven skal der betales afgift, når en udenlandsk sælger overdrager aktier m.v. til en dansk køber. Der er en enkelt undtagelse, nemlig hvor den udenlandske sælger er vekselerer eller pengeinstitut og den danske køber er et børsmæglersekselskab.

Der skal derimod ikke betales afgift, hvis sælgeren er en dansk fondshandler.

Siden vedtagelsen af aktieafgiftsloven i 1987 er der blevet rejst spørgsmål om, hvorvidt den afgiftsmæssige forskelsbehandling, der er mellem på den ene side udenlandske vekselerere og pengeinstitutter og på den anden side danske fondshandlere, er i strid med EØF-traktatens regler om fri udveksling af tjenesteydelser.

Baggrunden for lovforslaget er, at det ikke kan afvises, at udenlandske vekselerere og pengeinstitutter i visse situationer udsættes for en forskelsbehandling.

I januar 1988 fremsatte regeringen et lovforslag om ændring af aktieafgiftsloven (L 166).

Hensigten var at give mulighed for, at udenlandske fondshandlere på samme måde som danske fondshandlere kunne sælge afgiftsfrit til danske investorer.

Dette forslag blev imidlertid kritiseret, fordi der ikke skulle betales afgift, når en udenlandsk privat part solgte aktier til en dansk privat part via en udenlandsk fondshandler, mens der var afgift, når den samme handel skete via en dansk fondshandler.

Forslaget bortfaldt ved folketingsvalget i 1988.

Som en konsekvens af kritikken indeholder nærværende lovforslag en generel fritagelsesbestemmelse ved køb af aktier hos en udenlandsk part.

Lovforslagets administrative virkninger er begrænsede og skønnes ikke at medføre noget nævneværdigt tab på provenuet af aktieafgiften, som i 1991 skønnes at indbringe ca. 900 mio. kr.

Det foreslås, at ændringen skal have virkning fra 1. januar 1991.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Socialministeren (Aase Olesen):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af den sociale styrelseslov m.v. (Ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af ændring af den centrale sociale administration).

(Lovforslag nr. L 16).

Forslaget har til formål at forenkle den centrale sociale administration ved at sammenlægge Socialstyrelsen med Socialministeriets departement. Det er regeringens opfattelse, at den omfattende decentralisering, som har fundet sted på det sociale område, naturligt må medføre, at de behov, som lå til grund for Socialstyrelsens oprettelse i 1970, ikke længere er til stede.

Decentraliseringen har endvidere haft til følge, at de centrale sociale myndigheders opgaver som overordnede tilsynsmyndigheder er